

[Udenrigsministeren.]

Paa dette Grundlag forhandlede Spørgsmaalet herhjemme i Danmark dels med det udenrigspolitiske Nævn, dels med Repræsentanter for de forskellige Erhvervsgrene. Fra alle Sider paa Erhvervenes Omraade, hvor man søgte Forhandling, fandt Tanken Tilslutning. Der udtaltes navnlig fra Industriraadets Side et Ønske om, at man ikke blot skulde give hinanden et saadant gensidigt Tilsagn om ikke at volde hinanden Besvær, men at man tillige skulde udtrykke Villien til fælles Optræden til Varetagelse af fælles Interesser, hvor andre voldte Vanskelighed for de paagældende Stater, og dette faldt sammen med Ønsker, som fra min Side allerede var udtalt under den foreløbige Forhandling i Genève, og som vi siden havde givet Udtryk for overfor Norge. Derefter foregik der i December Maaned i Oslo en Forhandling mellem Repræsentanter for alle de Stater, som nu har sluttet denne Konvention, og ved denne Forhandling blev Indholdet fastlagt, saaledes som det kendes, af det Forslag, der nu her er omdelt.

Det indeholder for det første selve de traktatmæssige Aftaler med Tilsagn vedrørende Toldforanstaltninger. Paa et Punkt er der her under Hensyn til, hvad der fremkom under vore Forhandlinger, og under Hensyn til Ønsker, ogsaa fremsat fra vor Side, foretaget en Forandring i det, der oprindeligt forelaa. Det, jeg tænker paa, er Bestemmelsen om, at i saadanne Tilfælde, hvor det gælder Toldforhøjelser eller Toldforandringer af rent finansiell Karakter, og hvor det kan være saaledes, at Misbrug kan finde Sted, hvis der gaar en Periode mellem Foranstaltningernes Ikrafttræden og det Tidspunkt, da man i Offentligheden faar Kendskab dertil, skal vedkommende Land være berettiget til uden Varsel at sætte Bestemmelserne i Kraft, men saaledes, at man da giver Meddelelse øjeblikkelig til de andre Parter og, for saa vidt Forholdene muliggør det, tager en Forhandling med dem. Dertil kan jeg føje, at der mellem de forskellige Lande har været Forstaaelse om, at i Tilfælde, hvor det gjaldt en eller anden Forhøjelse, som ikke havde nogen Interesse for nogen af de her omtalte Stater, men kun for andre Stater, maatte man kunne gøre Regning paa, at man meget hurtigt kunde

faa Tilslutning fra de i Forhandlingerne deltagende Stater, saaledes at Ventetiden ikke blev af en saadan Karakter som den, der er forudsat, naar det drejede sig om Foranstaltninger, som vilde berøre en af de deltagende Parter.

Dette er selve Aftalen. Dertil maa føjes, at der til Konventionen er knyttet en Protokol, og denne Protokol, som ikke behøver Ratifikation, men er undertegnet af de paagældende Regeringer, giver Udtryk for det, som vi havde ført frem, nemlig Ønsket om et gensidigt Tilsagn om Samarbejde til Varetagelse af fælles Interesser, og tillige, hvad vi ogsaa havde ønsket, Tilsagn om Samvirken til Fremme af en international liberal Handelspolitik. Endelig nævner man Muligheden af, at ogsaa paa Omraader, der ikke direkte kan siges at være af toldmæssig Karakter, skal de paagældende Stater i deres handelspolitiske Foranstaltninger saa vidt muligt tage Hensyn til hinanden.

Den Gruppe, her er Tale om, omfatter Lande af ikke ringe Betydning folketalmæssigt og, jeg kan tilføje, af endnu større, ja, langt større Betydning med Hensyn til den handelsmæssige Omsætning med andre Stater. De Stater, der deltager i Aftalen, har i Europa 30 Millioner Indbyggere, og to af dem er store Kolonistater med Koloniomraader med 75 Millioner Indbyggere i andre Verdensdele. Sammenligner man disse Landes Handelsomsætning med andre Landes Handelsomsætning, vil man se, at den forholdsmæssigt taget er langt større. Med 30 Millioner Indbyggere har disse Stater en lige saa stor Omsætning som Tyskland med det dobbelte Indbyggertal og en langt større Omsætning end Frankrig. Her kan man maaske sige, at det i og for sig er naturligt, at det store Land forholdsmæssigt har en mindre Omsætning med den øvrige Verden, men ogsaa hvis man sammenligner med Grupper af Stater, der i Størrelse ikke er saa overvættede afvigende fra disse, vil man se, hvilken handelspolitisk Stilling de indtager i Europa i Forhold til andre.

Der har under den sidste Tids økonomiske Forhandlinger i Europa været megen Tale om de 8 østlige og sydøstlige Kornlande. Disse har med Styrke understreget, at de omfattede et Indbyggertal paa op mod 100 Millioner Mennesker, altsaa omtrent